

“ครูตาย”

ครูผู้สร้างทักษะ
ชีวิตให้นักเรียน
เพื่อให้ใช้ชีวิตเป็น

ได้ยืนเสียงแจ้วๆ ของเด็กนักเรียนที่โรงเรียนวัดดอนตาจีน ต.วัดดาว อ.บางปลาม้า จ.สุพรรณบุรี ที่รุมถาม "ครูตาย" หรือ ครูนางนุช ผิวนอร์ อย่างแข็งแรงแ ทำให้เห็นภาพบรรยากาศความอบอุ่นที่เกิดขึ้นในโรงเรียนแห่งนี้ ปัจจุบัน "ครูตาย" อายุ 41 ปี ทำหน้าที่ครูประจำการชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - ปีที่ 6 ไม่กี่ปีมานี้เอง แต่ทำหน้าที่เป็นครูที่นี้มากกว่า 10 ปี ด้วยความสนใจในงานด้านพัฒนาเด็กจึงเข้าร่วมทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงในโครงการต่างๆ ที่ทางอบต.วัดดาวขอความร่วมมือมา ซึ่งเป็นโครงการที่พาเด็กนักเรียนเข้ามาเรียนรู้ และล่าสุดได้พาเด็กนักเรียนชั้น ป.4-ป.6 เข้าร่วมเข้าร่วมเวทีขับเคลื่อนกลไกในการพัฒนาเด็กและเยาวชนระดับหมู่บ้านและตำบลวัดดาว

มาทำความรู้จักกับครูตาย ครูสายพันธุ์ใหม่ที่มีรูปแบบการเรียนการสอน ที่มีเทคนิคกระตุ้นการเรียนรู้ของเด็ก

นักเรียนได้เป็นอย่างดี ครูตายจบจากมหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี สาขาพัฒนาชุมชน และที่มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช เรียนควบคู่กันไป ทำให้ครูตายได้วุฒิมัธยมศึกษา 2 วุฒิ คือวุฒิมัธยม. ในเอกการประถมศึกษา ได้ ใบประกอบวิชาชีพรู้ และวุฒิมัธยม.ราชภัฏกาญจนบุรีในสาขาพัฒนาชุมชน เมื่อเรียนจบครูตาย มีความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้าที่จะเป็นครู เพราะในวัยเด็กฐานะที่บ้านยากจน ได้เก็บเงินเรียนเอง และตั้งเป้าหมายในชีวิตว่า ถ้าอนาคตหากสามารถอยู่ในวงการครูก็อยากจะทำมาช่วยพัฒนาเด็ก และต้องการสืบสานตามรอยเบื้องพระยุคลบาทในหลวงรัชกาลที่ 9 **“คือท่านเป็นครูของเรา มีเมตตาธรรม ดิฉันเลยยึดแนวทางทางรอยพ่อหลวงในการดำเนินชีวิตมาโดยตลอด”** ครูตายเริ่มวิชาชีพรู้ ในตำแหน่งครูผู้ดูแลเด็ก ที่ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กวัดเจ้าขาว ตั้งแต่ปี 2539 -2542 และสอบบรรจุครูได้ในปี 2558 ที่โรงเรียนวัดดอนตาจีนแห่งนี้ โดยเริ่มจากมาเป็นครูอัตราจ้างตั้งแต่ปี 2543 จนกระทั่งสามารถสอบบรรจุได้ เธอภูมิใจที่สามารถทำได้ตามที่วางเป้าหมายไว้

ที่โรงเรียนวัดดอนตาจีน “ครูต่าย” รับงานด้านวิชาการทุกกลุ่มสาระ เมื่อมองเห็นเด็กนักเรียนไม่มีทักษะชีวิต แม้แต่ตัดกระดาษ ด้วยกรรไกร หรือใช้คัตเตอร์ เด็กยังไม่เคยทำ และไม่กล้าทำเพราะกลัวมีด กรรไกรมาตัดนิ้ว “ครูต่าย” จึงเริ่มคิดหาวิธีการใหม่ๆ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ทักษะ ให้กับนักเรียนของตนเอง โดยใช้ประสบการณ์ตรงของตัวเองมาสอนให้กับนักเรียน นี่คือจุดเริ่มต้นของเทคนิคการสอนที่ครูต่ายนำมาใช้ในห้องเรียน

- 1.หากนักเรียนถามครูจะไม่ตอบไปทันทีแต่ให้ไปค้นคว้าเพิ่ม
- 2.สอนเสริมในชั้นเรียนควบคู่กับการเปิด DLTV เพื่อให้เด็กนักเรียนเรียนรู้ได้ทันกับการสอนในจอ
- 3.แก้งงในบางเรื่องเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ของเด็ก
- 4.ให้ความเป็นกันเองทำให้นักเรียนกล้าถาม
- 5.สอนแบบให้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรง

ด้านวิชาการที่ “ครูต่าย” รับผิดชอบนั้น เริ่มแรกสอนแบบ e - learning ครูสอนตามกลุ่มสาระและเริ่มมี DLTV (การพัฒนาคุณภาพการศึกษาด้วยเทคโนโลยีการศึกษาทางไกลผ่านดาวเทียม) เข้ามา “ครูต่าย” ก็มีเทคนิคในการสอนนักเรียนที่น่าสนใจ “นักเรียนเรียนตาม DLTV ขณะที่เราเรียนตามนั้น ครูไกลกังวลจะเป็นครูที่เก่ง และตรงเอกทุกวิชา ดิฉันก็มีหน้าที่เสริม เสริมเข้าไปในห้องเรียน ถ้าเราไม่อยู่ นักเรียนเขาก็จะไม่ตั้งใจ บางทีครูสอนไปไกลแล้วแต่เด็กนักเรียน เรียนไม่ทัน หรือไม่เข้าใจตรงไหน พอหมดชั่วโมงหรือทำยวันก่อนกลับบ้านจะบอกให้เด็กมาเรียนเพิ่มเติม”

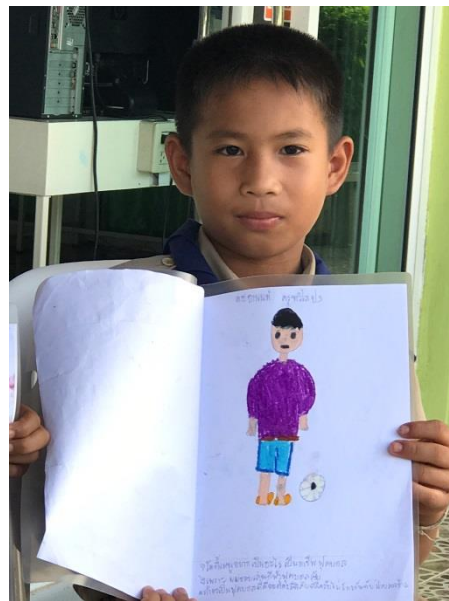
“ครูต่าย”บอกว่า คาทาที่ชนะใจเด็กได้คือคำพูดที่ว่า “เวลาเรียนเราก็จะบอกว่าอย่ามองว่าครูเป็นครูนะ ให้มองว่าครูเป็น พ่อ เป็นแม่ เป็นเพื่อน คุณกันได้ทุกเรื่อง ไม่ใช่เฉพาะเรื่องเรียน เพราะฉะนั้นดิฉันก็ต้องให้ทักษะและประสบการณ์ เขา ถ้าดิฉันไม่เปิดใจให้เด็ก เด็กก็ไม่เปิดใจให้ดิฉัน เพราะฉะนั้นดิฉันอยู่กับเด็กเลยกลายเป็นเหมือนเพื่อนเล่น เมื่อเด็กไม่ เข้าใจอะไร ก็จะคุยกัน บางทีจนมองลึกลงไปเลยว่าเด็กคนนี้ไม่เข้าใจตรงนี้แต่เขาไม่กล้าพูดกับเรา ดิฉันจะเริ่มกระตุ้นก่อนว่า ครูมีปัญหาตรงนี้นะ ครูก็เรียนภาษาอังกฤษไม่ได้ เรียนวิทยาศาสตร์ไม่ได้ เรามาเรียนพร้อมกันไหม บางครั้งครูก็ไม่เข้าใจ บางอย่างเรารู้แต่เราต้องแกล้งโง่เพื่อให้เด็ก ๆ เขาช่วยกันหาคำตอบ”

“เวลาเด็กมาถามจะไม่แบบว่าตอบเลยทันที ดิฉันอยากให้เด็กไปค้นคว้า ก็จะบอกเด็ก ๆ เสมอว่า ความรู้ของเราไม่ได้มีอยู่ แค่ ตำราเล่มเดียว แต่เราสามารถหาให้เยอะที่สุดเท่าที่จะหาได้ เพราะว่าบางทีเล่มนี้มี เล่มนั้นไม่มี ดิฉันอยากให้เด็กได้เรียนก่อน เจอปัญหาแล้วค่อยมาถาม ไม่ใช่อยู่ ๆ ส่งไปก็ไปถามครูอีกคนเลย..” ด้วยวิธีการต่าง ๆ ข้างต้นนี้ ทำให้นักเรียนเริ่มเข้าใจวิธีการ สอนของ “ครูต่าย” มากขึ้นและส่งผลดีที่เกิดขึ้นกับนักเรียนอย่างเห็นได้ชัดเจน “เราสอนอย่างนี้ เด็กเขาก็จะกระตือรือร้น ขึ้นมา ก็เริ่มจาก เออ..ใช่เนอะ ไม่จำเป็นต้องมีพจนานุกรมเล่มเดียว หาเพิ่มอีก เดี่ยวนี้เด็กมีโทรศัพท์กันทุกคนแต่ เอาไว้เล่นเกม เราก็จะทำเป็นแบบอย่างคือมีโทรศัพท์เอาไว้ถ่ายบทเรียนที่เด็กจดไม่ทัน พอเราทำบ่อย ๆ หลัง ๆ

เด็ก ๆ ก็เริ่มที่จะทำตาม บอกครูคะวันนี้หนูถ่ายให้แล้วบพนี้ ดังนั้นเขาสามารถถ่ายให้เพื่อนดูแทนดิฉันได้แล้ว กลายเป็นว่าเด็กเกิดความกระตือรือร้น เกิดความใฝ่รู้ใฝ่เรียนขึ้น หรือบางครั้งเราไม่เข้าใจภาษาอังกฤษ หรือศัพท์บางคำ บางทีเด็กแอบเสิร์ชแล้วบอกว่าครูหนูรู้ความหมายแล้วนะ เด็กค้นคว้าด้วยตนเองมากขึ้น ทำให้ดิฉันมีความสุขในการสอน”

“การสอนสไตล์นี้ ดิฉันมองว่าทักษะชีวิตสำคัญ เด็กสมัยนี้พ่อแม่ปรนเปรอให้มากเกินไป ทำอะไรไม่เป็น เล่นกีฬาโดนตัวหน่อย ก็ร้องว่าเจ็บ แขนหัก เดี่ยวตัวดำ ไม่สวย **ดิฉันจึงมองว่าจริงๆแล้วเด็กต้องล้มเป็น แล้วลุกขึ้นเองได้ แต่เราต้องคอยบอก แล้วเขาค่อยๆ เรียนรู้ด้วยตัวเอง ไม่ใช่ปล่อยให้ดิฉันจะคอยอยู่ห่างๆ** เช่น วิชาลูกเสือ ในความคิดของดิฉัน เด็กน่าจะติดเตาเป็น หุงข้าว ทำกับข้าวได้ เราก็ต้องปล่อยให้คอยระวัง คอยชี้แนะ แต่เขาลองผิดลองถูกด้วยตัวเอง เช่น ครูนีเค็มไปหรือเปล่า ข้าว ดิบ ข้าวละต้องกินไหม ก็บอกว่าต้องกิน เราเลยอยู่กับแบบเข้าอกเข้าใจกัน กลายเป็นเหมือนเราเป็นพ่อแม่แม่เขา ดิฉันอยากให้เด็กทำเป็น อยากให้กลับไปทำให้พ่อแม่ตัวเองทานบ้าง”

การสอนทักษะชีวิตที่โรงเรียน “ครูถ่าย” ได้เน้นเรื่องชีวิตความเป็นอยู่ของนักเรียน คือการทำ 5 ห้องชีวิต (ห้องนอน, ห้องน้ำ, ห้องทำงาน, ห้องแต่งตัว, ห้องอาหาร) ที่อบต.วัดดาว ได้มาปูพื้นฐานไว้ให้ “เด็กบางคนล้างจานไม่เป็น ล้างห้องน้ำไม่เป็น เพราะรังเกียจ ดิฉันก็หยิบประเด็น นำเรื่องราวมาเล่าให้เด็กฟังว่ามีพระรูปหนึ่งท่านเคยบอกว่าท่านล้างห้องน้ำด้วยมือท่านเอง ท่านบอกว่าท่านล้างห้องน้ำสาธารณะ ท่านมีจิตอาสา การล้างห้องน้ำค่อยๆ ล้าง เพราะต้องดูทุกคราบ ทุกซอก ทุกมุม ทำให้จิตใจเราสงบมีสติแล้วโยงมาถึงเรื่องเรียนด้วย ก็จะดึงประสบการณ์ตรงจากตัวเองมาเป็นแบบให้เด็ก **แล้วสิ่งที่เราอยากให้เด็กทำ เราต้องทำให้เด็กเห็น ถ้าเป็นครูแล้วฮินสั่ง ซี้ๆ เด็กจะไม่เข้าใจ เด็กไม่ทำ เพราะฉะนั้นเด็กทำกิจกรรมอะไร ดิฉันจะต้องทำ เด็กกวาด ดิฉันกวาด เด็กทำนา ดิฉันทำนา”**

ด้วยวิธีคิดที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรง เมื่ออบต.วัดดาว นำโดยนายประทีพ รัตมี นายกองค้การบริหาร ส่วนตำบลวัดดาว และ ทีมนักถักทอชุมชน ภายใต้โครงการพัฒนาเยาวชนในชุมชนท้องถิ่น (4 ภาค) ระยะที่ 2 : หลักสูตรนักถัก ทอชุมชน เพื่อพัฒนาเด็ก เยาวชนและครอบครัว ดำเนินงานโดยสถาบันเสริมสร้างการเรียนรู้เพื่อชุมชนเป็นสุข (สรส.) มูลนิธิ ชุมชนท้องถิ่นพัฒนา สนับสนุนโดยมูลนิธิสยามกัมมาจล ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ร่วมกับ มูลนิธิสำนักงาน ทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ สถาบันพัฒนาบุคลากรท้องถิ่น (สปบ.) กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย เชิญโรงเรียนเข้าร่วมทำโครงการ โรงเรียนวัดดอนตาจีน จึงได้ให้ “ครูต่าย” มาทำหน้าที่ “พี่เลี้ยง” พาเด็กนักเรียนได้เรียนรู้จาก กิจกรรมที่ทางอบต.ได้จัดขึ้น และล่าสุดได้พาเด็กนักเรียนชั้น ป.4-ป.6 เข้าร่วมเข้าร่วมเวทีขับเคลื่อนกลไกในการพัฒนาเด็กและ เยาวชนระดับหมู่บ้านและตำบลวัดดาว ซึ่งอยู่ภายใต้โครงการเดียวกัน พาเด็กเรียนรู้ลักษณะนิสัย 15 ข้อ ทั้งที่โรงเรียนและที่บ้าน โดยมีผู้ปกครอง โรงเรียน ชุมชน ร่วมกันรับผิดชอบ เพื่อให้เด็กนักเรียนได้มีเป้าหมายชีวิต เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือนิสัยที่ ไม่ดีของตนเองได้ในที่สุด ความคาดหวังกับโครงการนี้ “ครูต่าย” หวังไว้ว่า “คาดหวังว่าเด็กอาจจะไม่ได้เต็มร้อย แต่ขอให้ พฤติกรรมเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น แค่นี้ก็โอเคแล้ว อยากให้เป็นคนดี ให้มีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีจิตอาสาเห็นแก่ส่วน ร่วมมากกว่าส่วนตน”

สำหรับโครงการนี้ “ครูต่าย” มีหน้าที่ชี้แนะ คอยดูแลให้คำแนะนำเวลาเด็กมีปัญหา ดูสมุดบันทึกความดีที่เด็กแต่ละคนจะมีประจำตัว ซึ่งเป็นการบ้านของเด็กๆ “อ.ทรงพล (อ.ทรงพล เจตนาวณิชย์ ผู้อำนวยการ สรส. วิทยาการกระบวนการ) จะมีการบ้านให้ไปทำ เช่น ไปหาความหมายของนิสสัย 15 ข้อ คุณลักษณะที่พึงประสงค์” ได้แก่ ใฝ่เรียนรู้, ขยัน , อดทน , มีวินัย , ประหยัด , ตรงต่อเวลา , รับผิดชอบ , ซื่อสัตย์ สามัคคี-มีน้ำใจ-เสียสละ , สุขภาพ , สะอาด , กตัญญู กตเวที , มีเหตุผล , ประมาทตน และวางแผนมีภูมิคุ้มกัน จากการทำงานบ้าน หรือการใช้ชีวิตประจำวันของนักเรียน เมื่อเด็กเขาไปหาความหมายมาแล้วเราก็มีหน้าที่เพื่อช่วยชี้แนะ ตั้งคำถามเพื่อให้เด็กเข้าใจความหมายของนิสสัยนั้นๆ ได้อย่างลึกซึ้ง เราพยายามให้เขาได้เรียนรู้ได้ด้วยตนเอง เราไม่ได้อยากให้เขาจำว่า ขยันหมายถึงอะไร อยากให้เขานำไปเทียบกับประสบการณ์ตัวเอง ดิฉันคิดว่าวิธีการอย่างนี้ทำให้เด็กมีความกระตือรือร้น มีความคิดจะมีนิสัยที่ศรัทธากว้างไกลเพิ่มขึ้นจากเมื่อก่อน เมื่อก่อนเขาจะปิดรับการเรียนรู้ เดี่ยวนี้กลายเป็นว่าต้องเรียนรู้”

“โครงการเรื่องลักษณะนิสัยของอ.ทรงพล ไม่ได้มาเพิ่มภาระให้กับตัวเองเลย เพราะที่โรงเรียนมีกิจกรรมที่ฝึกนิสัยเด็ก ที่สามารถบูรณาการไปกับโครงการอื่นๆ ได้ เช่น โครงการโรงเรียนคุณธรรม มีกิจกรรมพี่ให้น้อง น้องให้พี่ พี่สอนน้อง น้องสอนพี่ได้ ไม่มีการผิด ให้อยู่ร่วมกันแบบช่วยเหลือซึ่งกันและกันอย่างถ้อยทีถ้อยอาศัย กิจกรรมจิตอาสา วันสำคัญทางศาสนาจะพาเด็กๆ ไปวัด ไปกวาดโบสถ์ กวาดซุ้มที่ทุกคนบอกว่าสกปรกไม่กล้าจับ แต่เมื่อเราทำให้เด็กดูคือใช้มือกวาดซุ้มเด็กๆ ก็ทำตาม โครงการเศรษฐกิจพอเพียง การทำนาเราต้องลงไปลุยโคลนกับเด็กเด็กถึงจะลงไป ครูต้องพาเด็กเรียนรู้ด้วยตนเอง หรือลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ นี่คือนิสัยที่สอนคือต้อง ลงมือทำ เราทำมาได้สักสองสามเดือนก็เห็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็กมากขึ้น ตอนนี้เราถอดบทเรียนว่า 15 ข้อ สร้างนิสัยได้อย่างไรจากงานต่างๆ ที่เด็กทำ เช่น การล้างจาน เป็นต้น ถือว่าตอนนี้เด็กพัฒนาเรื่องทักษะดีขึ้นมากจากแต่ก่อน”

สุดท้ายสิ่งที่ “ครูต่าย” คาดหวังให้เกิดกับลูกศิษย์ของตัวเองไม่ได้เร็ดหรืออะไรแค่.. **“อยากเห็นเด็กมีคุณภาพ ใช้ชีวิตที่แม่บางคนพ่อแม่ไม่ได้อยู่ด้วย หรือแม่แต่ปู่ย่าตายายที่อยู่ด้วย เป็นอะไรขึ้นมา เด็กมีชีวิตรอดอยู่ในสังคมได้ ไปที่ไหนก็เป็นที่รักของสังคมตรงนั้น ไม่มีใครรังเกียจ”**

นี่คือครูที่เป็นมากกว่าครู ครูผู้บ่มเพาะวิชาชีวิต วิชาการ นิสัยที่พึงประสงค์ให้เกิดแก่เด็กอย่างแท้จริง.

